

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 49 0 P 062063 23 Gž

Novi Travnik, 09.01.2024.godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Aida Pezer-Alić, predsjednica vijeća, Senad Begović i Mirjana Grubešić, članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatske pošte d.o.o. Mostar, ul. T.M. bb., zastupan po zakonskom zastupniku direktoru M.R., a ovaj po zajedničkoj advokatskoj kancelariji Paponja i Cvjetković, protiv tuženog D.S. iz K., L. bb., zastupan po punomoćniku Vladi Slišković, advokatu iz Kiseljaka, ul. B .J. Jelačića br. 43, radi sticanja bez osnova v.s. 46.735,96 KM, odlučujući po žalbi tužitelja izjavljenoj na presudu Općinskog suda u Kiseljaku broj 49 0 P 062063 22 P od 18.08.2023. godine i to u dijelu odluke o troškovima postupka, na sjednici vijeća održanoj dana 09.01.2024. godine, donio je slijedeće:

RJEŠENJE

Žalba tužitelja se odbija kao neosnovana, te se rješenje o troškovima postupka koje je sadržano u presudi Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 P 062063 22 P od 18.08.2023. godine potvrđuje.

Obrazloženje

Presudom prvostepenog suda obavezan je tuženi da na ime vraćanja s obzirom na pravni osnov koji je kasnije otpao, tužitelju isplati iznose:

- od 24.863,49 KM na ime uplaćenih plaća i troškova postupka po presudi broj 49 0 Rs 025366 13 Rs od 23.05.2014 godine, sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 06.05.2022. godine pa do konačne isplate;

- od 17.541,96 KM na ime uplaćenih doprinosa za mirovinsko osiguranje, zdravstveno osiguranje, osiguranje od nezaposlenosti, javnih prihoda i Fonda solidarnosti po presudi broj 49 0 Rs 025366 13 Rs od 23.05.2014 godine sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 06.05.2022.godine pa do konačne isplate;

- od 4.330,51 KM na ime troškova postupka po presudi broj 49 0 Rs 047533 20 Rsž od 21.05.2020 godine sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 06.05.2022.godine pa do konačne isplate; a sve u roku od 30 dana i pod prijetnjom izvršenja.

Stavom dva presude obavezan je tuženi da isplati tužitelju troškove postupka u iznosu od 4.140,80 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 18.08.2023. godine kao dana presuđenja pa do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana i pod prijetnjom izvršenja.

Na ovu presudu žalbu je blagovremeno uložio tužitelj zbog pogrešne primjene materijalnog prava i to u djelu koji se odnosi na troškove postupka (stav II presude). U žalbi navodi da je sud je nepravilno cijenio stav Ustavnog suda BiH iz presude AP 3184/17, a koji se odnosi na slučaj kada je stranka angažirala punomoćnike-advokate iz drugog mjesta u odnosu na sjedište suda. Ističe da je u ovom predmetu isključivo mjesno nadležni sud u Kiseljaku, dok je sjedište tužitelja u Mostaru, a gdje se nalazi i sjedište punomoćnika koji su zastupali tužitelja, i koji su angažirani putem ugovora o zastupanju. Navodi da tužitelju nije bilo praktično bilo izabrati punomoćnika iz mjesta sjedišta suda, jer to ne bi mogao bez prethodno provedenog postupka javne nabavke a što je za tužitelja nepraktično i izazvalo bi dodatne troškove. Predlaže da ovaj sud preinači odluku o troškovima postupka koji se odnose na putne troškove advokata koji su zastupali tužitelja.

Ispitujući odluku prvostepenog suda u granicama razloga iz žalbe i po službenoj dužnosti u skladu sa čl. 221. Zakona o parničnom postupku („Sl.novine F BiH“ br. 53/03, 73/05 i 19/06) ovaj sud je zaključio slijedeće:

Žalba tužitelja nije osnovana.

Neosnovani su žalbeni navodi tužitelja da joj je prvostepeni sud trebao dosuditi i troškove postupka koji se odnose na putne troškove advokata koji su zastupali tužitelja u ovom predmetu. Naime, i prema ocjeni ovog suda u konkretnoj pravnoj situaciji nije bilo potrebe da se angažuju advokati van sjedišta suda koji je bio nadležan za ovaj parnični postupak, jer se radi o jednostavnom predmetu naknade materijalne štete, za koji nisu potrebna posebna pravna znanja prilikom zastupanja, te shodno tome troškovi prevoza punomoćnika tužitelja se ne mogu prihvatiti kao troškove koji su bili potrebni radi vođenja ovog parničnog postupka (čl. 387 st. 1 ZPP-a), a koji trebaju pasti na teret tuženog. Sama činjenica da bi tužitelj imao određene poteškoće prilikom angažovanja punomoćnika iz mjesta gdje se nalazi sjedište suda (provođenje postupka javne nabavke) ne može biti opravdan razlog da se u odnosu na takva preduzeća (društva u vlasništvu Federacije BiH) pravi izuzetak u odnosu na druga pravna i fizička lica prilikom odlučivanja o troškovima prevoza punomoćnika stranaka. Također neosnovani su i žalbeni navodi tužitelja da je sud je nepravilno cijenio stav Ustavnog suda BiH iz presude AP 3184/17, jer i mnoge druge presude Ustavnog suda BiH kao što su AP- 5003/14 i AP-5685/18, zauzimaju ista stajališta u gotovo istim pravnim situacijama.

Na osnovu iznesenog a u smislu odredbe člana 235. st. 1. t. 2. ZPP-a valjalo je odlučiti kao u izreci ovog rješenja.

Predsjednica vijeća
Aida Pezer-Alić

